

# РЕШЕНИЕ

№ 33408

гр. София, 26.08.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в**  
публично заседание на 14.08.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Деница Митрова**

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разглежда дело номер **9815** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 44, ал. 8 във връзка с чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във вр. с чл. 145 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба вх. № 28064 от 06.08.2026 г. и вх. № 28375 от 10.08.2026 г. по описа на Административен съд – София град, подадена от Б. Ф. А. Ф. (B. Fas A. F.), гражданин на Сирийска арабска република, [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ)-Б., чрез адв. Т. Л. от САК, с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], ет. 1 срещу Заповед УРИ № 5392ПАМ-383 от 27.07.2026 г., издадена от ВПД Началник на отдел „Миграция“ – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която е заповядано оспорващият да бъде настанен принудително в СДВНЧ за срок до 6 (шест) месеца.

С жалбата се иска съдът да отмени оспорената заповед като незаконосъобразна, тъй като е постановена при липса на материалноправни предпоставки, в противоречие с целта на закона и при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Излагат се доводи, че на жалбоподателят е подал последваща молба за международна закрила до Председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ). Посочва се, че с подаването на тази молба се е променил правния статус на оспорващия и той е придобил качеството на „кандидат за международна закрила“. На следващо място е посочено, че принудителното настаняване в СДВНЧ е акцесорна мярка, чиято единствена цел е да обезпечи изпълнението на заповедта за връщане. Допълнително в жалбата е цитирана практика на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ). В хода на проведеното съдебно заседание, оспорващият е редовно призован, явява се

лично, конвоиран от органите а СДВНЧ „Любимец“, представлява се от адв. Л.. Поддържат жалбата, предлагат да бъде уважена и оспорената заповед отменена

Ответникът - директорът на Дирекция „Миграция“-СДВР, редовно призован, не се явява и не се представлява. По делото е постъпил писмен отговор от юрк. Г..

Софийска градска прокуратура , редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд - София град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На оспорвания е била издадена Заповед рег. № 5392 ПАМ-382 от 27.07.2026 г. за налагане на ПАМ „Връщане до страната на произход“, за това че е налице опасност от укриване на чужденеца и изложеното в Докладна записка рег. № 5392р-418 от 27.07.2026 г. по описа на отдел „Миграция“-СДВР, с цел организиране на връщането и до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация по изпълнение на наложената спрямо него ПАМ.

Видно от същата се установява, че оспорваният има предишна регистрация в ДАБ-МС. С решение № 11680 от 08.11.2024 г. молбата му за предоставяне на международна закрила е отхвърлена, като неоснователна. Решението на ДАБ-МС е обжалвано на 27.11.2024 г. пред АССГ, като жалбата е отхвърлена и първоинстанционното решение е потвърдено от Върховния административен съд, като е влязло в сила на 14.07.2026 г. В хода на проведената с жалбоподателя беседа, същият е заявил, че няма средства за издръжка и подслон, близки или познати на територията на Република България, при които да отседне. Б. Ф. категорично е отказал да се завърне в страната си по произход и е заявил, че няма да изпълни наложения му ПАМ „Връщане до страната на произход“-С. и ще продължава да подава последващи молби с цел да отложи и осуети изпълнението на ПАМ-а.

С тази докладна записка е направено предложение до ВНД Началника на отдел „Миграция“-СДВР, спрямо чужденеца да се приложи обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, поради наличие на опасност от укриването му и с цел организиране на връщането, до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация по изпълнение на наложената спрямо него ПАМ, да бъде издадена заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци към дирекция „Миграция“.

В резултат на тази Докладна записка е издадена обжалваната заповед УРИ№ 5392ПАМ-383 от 27.07.2026 г. на впд Началник на отдел „Миграция“ \_ СДВР, с която е заповядано принудителното настаняване в СДВНЧ при дирекция „Миграция на Б. Ф. А. Ф. за срок не повече от 6 месеца от датата на фактическото настаняване.

В хода на съдебното заседание като писмени доказателства са приети представените с жалбата и административната преписка/електронно досие, както и допълнително ангажираните от страните документи. Оспорваният даде своите обяснения по делото.

От установената фактическа обстановка Административен съд София град, 8 –ми състав направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 46а, ал.1 ЗЧРБ във връзка чл. 149, ал.1 АПК от процесуално легитимирана страна, поради което е ДОПУСТИМА

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛА

Административният акт е издаден от компетентен орган по чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ при условията на заместване, в предписаната от закона форма – чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ, като заповедта е мотивирана, включително с подробно изложените обстоятелства с докладна записка № 5392р-418 от 27.07.2026 г.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ – впд началник на отдел „Миграция“-СДВР. Актът отговаря на изискванията за форма по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК

и чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, както и съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването ѝ, поради което не страдат от пороци, водещи до нейната нищожност.

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че в хода на административното производство са допуснати съществени процесуални нарушения.

Заповедта съдържа мотиви относно необходимостта от мярката, в каквата насока са изложените фактически основания за издаването ѝ – налице е опасност от укриване на чужденеца и мотивите изложени в докладна записка рег. № 5392р-418 от 27.07.2026 г. по описа на отдел „Миграция“ – СДВР. Правното основание за налагане на мярката "връщане до страна на произход" –С. е в хипотезата, че чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. В предложението за издаване на процесната заповед е посочено, че чуждият гражданин не разполага със средства както за пребиваване, както и за обратно връщане, което е предпоставка за неизпълнението на издадената заповед за връщане в страната по произход. Самото неизпълнение на наложената мярка е указание за нейното възпрепятстване, поради което няма нужда от допълнителни мотиви извън изложените в акта за обосноваване на необходимостта от настаняване. В заключение, изложените в акта фактически основания са разбираеми, ясни и достатъчни за налагане на мярката по чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудителното му настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. С оглед употребения съюз "или" хипотезата "опасност от укриване" е самостоятелно основание по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ за налагане на обезпечителната мярка.

Нормата кореспондира с чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО, съгласно който освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато: а) е налице опасност от укриване; или б) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането.

Всяко едно задържане е за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури.

Според чл. 15, пар. 5 от Директива 2008/115/ЕО задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия и то е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане. Всяка държава-членка определя максимална продължителност за задържане, която не може да надвишава шест месеца. В случая не е нарушена максималната продължителност на задържането по чл. 15, пар. 6 от Директива 2008/115/ЕО и чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ от 6 месеца.

Както националното, така и съюзното право, предвиждат алтернативност на двете хипотези на задържане: лицето възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване. По силата на пар. 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ за чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ е налице "опасност да се укрие", когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелствата, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на общественения ред, на предходни осъждания на лицето; независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за

доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други. Отделно от това е налице и опасност изпълнението на заповедта да се осуети или сериозно да се затрудни.

Съдът приема, че по отношение на жалбоподателя са налице такива конкретни фактически данни, които сочат на опасност от укриване – липсата на средства, както и изразеното от него, че ще подава молби за международна закрила до ДАБ-МС. Лицето няма настоящ адрес, не притежава средства за издръжка.

С оглед фактическите данни относно цялостното поведение на територията на страната на чужденеца, към момента спрямо него не могат да бъдат приложени алтернативните обезпечителни мерки по чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ. При издаването на заповедта не са били налични данни за наличие на декларация от български гражданин с нотариална заверка на подписа, за осигуряването на жилище и финансова издръжка на чужденеца по време на престоя му в страната, същия няма близки и роднини в страната, не разполага и с финансови средства. Обосновано е прието, че спрямо чужденеца не може да се приложи обезпечителна мярка-парична гаранция. Чужденецът не разполагал с парични средства, поради което не може да внесе лично или чрез трето лице парична гаранция в срок и в размер, определени с правилника за прилагане на ЗЧРБ. Предвидената в чл. 44, ал. 5, т. 3 възможност чужденецът да предаде във временен залог валиден паспорт не е достатъчна да обезпечи изпълнението на принудителната мярка.

В този смисъл следва да се посочи, че съдът не дава вяра на представения и приет по делото като писмено доказателство договор за наем, тъй като същият следва да се отчита като съставен за нуждите на настоящето производство.

Съдът приема, че са изпълнени предпоставките по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ – спрямо чужденеца е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ и е налице опасност от укриване по смисъла на пар. 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ – с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. В случая не намира приложение нормата на чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, според която когато съществуват пречки чужденецът да напусне незабавно страната или да влезе в друга страна и няма насрочени действия за предстоящото му извеждане, органът, издал заповедта за налагане на принудителната административна мярка, или директорът на дирекция "Миграция" след преценка на индивидуалните обстоятелства и на опасността от укриване или на осуетяване на връщането по друг начин, разпореждат със заповед по ред, определен с правилника за прилагане на закона, изпълнението заедно или поотделно на някоя от следните обезпечителни мерки: чужденецът се задължава да се явява ежеседмично в териториалната структура на Министерството на вътрешните работи по местопребиваването си; чужденецът внася лично или чрез трето лице парична гаранция в срок и в размер, определени с правилника за прилагане на закона; чужденецът предава във временен залог валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина, който получава обратно при изпълнение на връщането или експулсирането.

Тези по-леки обезпечителни мерки са конкретизирани в чл. 72, чл. 72б и чл. 72 г от ППЗЧРБ. Визираните разпоредби на правилника уреждат специфични правомощия за административните органи по контрол на пребиваване на чужденците (напр. попълване на място на адресна карта по образец съгласно приложение № 1, представяне на декларация по образец съгласно приложение № 7 с нотариално удостоверени подпис и съдържание, доказателства за внесена парична гаранция или представяне на валиден личен паспорт или друг валиден документ за пътуване в чужбина – за каквито не се спори, че чужденецът не разполага), които дават основание на съда да приеме, че не може при условията на чл. 173, ал. 1 от АПК да наложи лично тези по-леки обезпечителни мерки.

Ако лицето твърди, че спрямо него са налице предпоставки за налагане на по-леки ПАМ, следва да бъде подадена молба до началника на отдел „Миграция“ - СДВР, като е необходимо да попълни и подаде съответните документи по чл. 72, чл. 72б и чл. 72 г от ППЗЧРБ пред компетентните административни органи. Предвид липсата на доказателства за поемане на издръжка в страната към момента на издаване на процесната заповед, съдът намира за правилен изводът на административния орган за невъзможност спрямо чуждия гражданин да се приложат други, по-леки мерки по чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т. 3 ЗЧРБ, поради което не е допуснато нарушение на чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО, вр. пар. 16 от Преамбюла ѝ, според който използването на задържане с цел извеждане следва да бъде ограничено и подчинено на принципа на пропорционалност относно предприеманата мярка и преследваните цели.

Налице са обстоятелствата по чл. 34, ал. 4 АПК, тъй като настаняването в СДВНЧ дава възможност на чужденеца да бъде извършен медицински преглед, да бъде локализиран на територията на страната, като с мярката се гарантира изпълнението на наложената му ПАМ – връщане до страна на произход-С.. Следователно обосновано е прието, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнение на наложената му принудителна мярка, респ. че опасност от укриването му по см. чл. 15, ал. 1, б. "а" вр. чл. 3, т. 7 от Директива 2008/115 вр. § 4в от ДР на ЗЧРБ е налице.

По изложените съображения съдът намира, че е спазен принципът на пропорционалност по чл. 6 АПК и оспорената заповед обслужва целите, за които е издадена. Целта на наложената обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ – организиране на връщането, се явява безспорно установена. Задържането е необходимо за успешното извеждане на чужденеца, за когото са налице данни за опасност от укриване, което възпрепятства процеса по извеждането.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. На основание чл. 172, ал. 2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно. Следва да се уважи искането на ответната страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което се дължи на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, и следва да бъде определено в размер на 102. 26 евро съгл. чл. 37, ал. 1 ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното, съдът

## **Р Е Ш И:**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на Б. Ф. А. Ф. (B. Fas A. F.), гражданин на Сирийска арабска република, [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ)-Б., срещу Заповед УРИ № 5392ПАМ-383 от 27.07.2026 г., издадена от ВПД Началник на отдел „Миграция“ – Столична дирекция на вътрешните работи.

**ОСЪЖДА** Б. Ф. А. Ф. (B. Fas A. F.), гражданин на Сирийска арабска република, [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи

юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест цента) евро.

**Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.**

**СЪДИЯ:**